

Witte raaf

Floor van Liemt

Witte raaf

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2018

Copyright © 2018 Floor van Liemt
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld Merel Corduwener
Foto auteur Loet Koreman

ISBN 978 90 214 1519 2 / NUR 320
www.querido.nl

Voor Nan

Leven 1

Het kinderlijk geluk

Ik ben een kind
Door iedereen bemind
En voor het geluk geboren

(naar: Hiëronymus van Alphen)

Molenschot

Ze kleedt zichzelf aan. Hoewel ze nog klein is, weet ze precies wat ze mooi vindt.

Een rode ribfluwelen broek met een grasgroene trui. Ze trekt een gestreepte haarband over haar voorhoofd. Haar blonde, fijne haren pieken er slordig onderuit.

Dan laat ze zich met haar knieën op de vloer vallen, buigt zich voorover en zoekt met haar hand onder het stapelbed naar de bruine koffer. Ze trekt hem onder het bed vandaan.

Met haar kleine vingers peutert ze aan de metalen sluiting en ze laat de koffer openspringen. Ze haalt de oude *Donald Ducks* eruit en stopt er nieuwe spullen in. Een Gouden Boekje, een tandenborstel, een pyjama, de hondenknuffel. Die mist een oog maar ruikt naar thuis.

Met twee handen houdt ze het versleten hengel vast en ze tilt de koffer over de rechte trap naar beneden.

Ze kijkt een kort moment de keuken in en ziet de rug van haar moeder, die achter het fornuis staat. Vlug vertrekt ze via de achterdeur, ze wil niet dat iemand haar weg ziet gaan.

Ze is een wees, op zoek naar onderdak. Met haar koffer stevig vast stapt ze door het weiland, tot ze bij een sloot aankomt.

Ze laat de koffer naast zich neerploffen en blijft even stilstaan, haar blik op het troebele beetje water gericht. De sloot is een wilde rivier waar geen einde aan komt, die moet ze zien over te steken. Ze gooit de koffer met een slingerbeweging naar de overkant. Dan zoekt ze een grote, dikke tak en plaatst die in het midden van de sloot. Die gebruikt ze als houvast om naar de overkant te komen. Fierljeppen, dat heeft ze gezien in *De schippers van de Kameleon*. Ze neemt een aanloop en maakt een onvervaarde sprong. Missie volbracht, ze heeft droog de overkant van de sloot bereikt. Alleen haar broekspijpen zijn vies geworden van het natte zand.

Ze loopt een eindje over het zandpad langs de golfbaan. 's Zomers zoekt ze daar met haar broertjes en met Hennie, de oppas, golfballen. Die verkopen ze langs de weg, voor vijftig cent per stuk. 'Fore!' galmt nu een stem. Ze schrikt, denkt dat iemand haar naam roept. Floor. Ze is bang dat iemand haar heeft gezien.

Dan komt ze langs de hoge struiken en plukt zwarte bramen, ze zijn rijp. Niet de onderste, daar piesen de vossen op, dat heeft Hennie haar verteld. Ze gaat op haar tenen staan en probeert de bovenste te plukken. De stekels kerven streepjes in haar korte benen. Greutig stopt ze de bramen in haar mond en maakt overal paarse vlekken.

Na een poosje komt ze terug bij het huis. Eindelijk onderdak gevonden, hier kan ze vannacht vast wel blijven slapen.

Als ze de keuken binnenkomt, gooit haar moeder net

de macaroni in het vergiet. ‘Help je me even met de tafel dekken?’

Curaçao

1.

Met een klam hoofd wordt ze wakker. Met haar hand zoekt ze naar de opening van de lichtgroene klamboe. Die maakt van het bed een veilig domein, waarin ze zich elke avond terug kan trekken. Eerst krult ze haar slaapwarme lichaam op, knieën naar de borstkas, dan gaat ze zitten op de rand van het bed. Een voor een plaatst ze haar voeten op de vloer. Die is van donker hout met een laag glanzende lak, die nog niet te zien maar wel te voelen is.

Ze wrijft een paar keer door haar slaperige ogen, veegt met haar vinger over haar wangen en likt eraan. Ze proeft het zout van gisteren. Na de zeilles had ze geen zin meer gehad om te douchen.

Dan opent ze haar tent en beweegt zich door de ruime kamer met het hoge plafond naar de badkamer. Het is zes uur 's ochtends en nog pikkedonker, maar als ze over een kwartier uit haar raam kijkt, kan ze de zon langzaam maar zeker uit de Caracasbaai zien opstijgen. Ze houdt van het eerste licht. De stralen zijn dan lieflijk en fris, zacht en verwachtingsvol als een onaangeroerd kraslot.

In de douche kijkt ze eerst of er geen kakkerlakken zijn. Het zijn smerige krakende bruine insecten met grote voelsprietten. Soms kruipen ze zomaar ineens uit het putje van de wastafel of schieten ze uit het niets via de gele tegels naar niemandsland. Maar vandaag zijn ze er niet.

Ze zet de douche aan en laat de lauwe stralen over haar gezonde lijfje lopen. Dan droogt ze zich vlug af en loopt naar haar kast. Ze kiest een azuurblauwe jurk met lange mouwen en een bruine rand in de hals en taille. Die laat haar blauwe ogen mooi uitkomen, dat heeft haar vader een keer tegen haar gezegd.

Beneden schuift ze als laatste aan tafel, haar broertjes zitten er al. Ze ontbijten met suikerige Frosties en melk uit een Amerikaans pak, zo groot als een jerrycan. Dan verschijnt haar moeder vanuit de ouderslaapkamer, die aan de achterkant van het landhuis ligt. Ze draagt een jurk van glanzende stof, met tijger- en panterprint. Hij sluit precies aan op haar smalle bovenlichaam, laat haar hals met sleutelbeenderen goed uitkomen. Aan haar voeten grijze hakken met een puntneus.

Ze vindt haar moeder prachtig en zou er het liefst precies zo uitzien, jammer dat ze pas acht is. 'Tijd om te gaan, konijn!' zegt haar moeder en stipt om halfzeven rijden ze met zijn vieren het erf af, door de straten met kuilen en langs gekleurde huizen, op weg naar school.

2.

Rustig zit ze te wachten in de kleedkamer van de dansschool. Op de witte muren staan in rood danspassen ge-

schreven, *chassé*, *pirouette* en *pas de bourrée*. Die laatste heeft ze vaak geoefend in haar kamer, die kan ze nu al best goed. Eerst stappen met haar rechtervoet naar rechts, dan haar linkervoet naar voren, rechtervoet achter linkervoet gehaakt en het lijf naar links buigen. Linkerarm naar voren, rechterarm naar rechts gestrekt.

Ze is te vroeg, zoals altijd. Rita heeft haar op tijd weggebracht, ze vindt het fijn om vroeg te zijn. Als de andere meisjes binnendruppelen heeft ze allang haar danskleren aan.

Tijdens de les oefenen ze voor het optreden over een paar weken. Ze ziet zichzelf bewegen in de spiegelwand. Zo nu en dan dwaalt haar blik af naar de andere dansers, hun lichamen. Sommigen van de Antilliaanse meisjes hebben al borsten, maar zij nog niet. Ze voelt zich klein. Ze vindt het fijn om de jongste te zijn.

In de reflectie van de spiegel ziet ze ook de deur van de ingang van de dansruimte achter zich. In het ruitje van de deur staat een man gekke bewegingen te maken. Hij probeert hun dans na te doen. Het is haar vader.

Ze schaamt zich een beetje, maar is ook blij om hem te zien.

3.

De tropenwind waait hard en blaast haar optimist in rap tempo over het Spaanse Water. Ze zeilt naar Barbara Beach, een tochtje van een halfuur. Haar vader is er al naartoe gevaren met de motorboot.

De warme wind waait pal in haar richting, dus moet

ze opkruisen. Ze volgt het spoor van Willems boot, die voor haar uit vaart. Hij is altijd iets sneller dan zij. Met haar ene hand trekt ze aan de blauwe schoot, met haar andere hand hoost ze met het oranje blik het water uit de boot. Haar sterke rug duwt tegen de helmstok, haar voeten onder de plastic banden op de vlonders gehaakt. Ze zet zich schrap.

Haar blonde haren zijn te kort geknipt om in een staart te kunnen dragen, de lokken vliegen weerbarstig voor haar ogen. Ze neemt een flinke schep water met het hoosblik en giet dat over haar hoofd, zodat haar haren niet meer in haar gezicht kunnen waaien.

Ze kijkt om zich heen of er andere boten in de buurt zijn, maar dat is niet het geval. Dan begint ze de liedjes te zingen die ze afgelopen zomer in het zeilkamp in Nederland heeft geleerd. Er is niemand die haar kan horen.

Bij Barbara Beach legt ze met het versleten landvast haar bootje aan de boeilijn vast. Dan springt ze met een plons het helderblauwe, warme water in en zwemt naar het strand, waar haar vader, tantes en broertje rondom een *jug* vol bier en cola zitten.

Met haar handen graaft ze een kuil in het zand en glijdt er met haar billen in, zodat ze lekker zit. Het zijn voornamelijk haar tantes die het gesprek voeren. Ze doet wel mee maar kijkt tegelijkertijd naar haar vader, probeert uit zijn blik op te maken wat hij denkt. Hij staart stilletjes naar zijn voeten, ze zijn begraven onder een laag zand. Ze moet hem goed in de gaten houden.

Op blote voeten loopt ze door de deuren die altijd openstaan, van de hal naar de *porch*, naar buiten. Het schemert al, aan de andere kant van de zoutpannen branden de lichtjes van de huizen en Koraal Specht, de gevangenis. De tegelvloer is nog altijd warm van de hete middagzon.

Willem en Harmen zitten in de witte houten stoelen met de blauwe kussens. Ze neemt een handje chips uit het bakje op de lage tafel en gaat bij hen zitten. Als ze die opheeft loopt ze naar de keuken om te kijken wat daar gebeurt. Staande in de deuropening ziet ze haar ouders in een innige omhelzing. Gelukkig, denkt ze. Zonder dat ze haar hebben gezien draait ze zich weer om en gaat tevreden terug naar haar stoel.

Niet veel later komt haar vader naar buiten met een dienblad met daarop vijf zelfgemaakte pina colada's. Twee gewone en drie zonder rum, maar met een schijfje ananas en een zoete kers uit blik. Ze praten bij over de afgelopen weken en dan gaat haar vaders tas open. Hij heeft cadeaus meegenomen uit Nederland. Ze krijgt dvd's, *Notting Hill* en *Bridget Jones's Diary*, en een doos met kleine flesjes parfum van Calvin Klein. Die zullen prachtig staan op de antieke kaptafel in haar kamer.

Delden

Ze zit op de fiets naar school. Het is een eindeloze weg rechtdoor, dwars door de weilanden vol zwart met wit gevlekte dieren. Een saaie rit, er is nooit iets nieuws te zien. Ze kijkt naar haar knieën die om en om, om en om, naar haar borst gaan en dan weer naar beneden zakken op het ritme van de muziek die hard in haar oren knettert.

Af en toe blijven de hakken van haar zwarte laarzen in de trappers haken. Ze staat er niet bij stil, ze trekt ze er, in gedachten verzonken, gewoon weer uit.

Ze loopt over straat in New York. Ze heeft een beker koffie in haar hand en loopt met stevige pas naar het advocatenkantoor waar ze werkt. In haar elegante, op maat gemaakte pak schiet ze tussen de ritmisch bewegende mensenmassa door, langs hoge wolkenkrabbers en onbeduidende kiosken met tijdschriften en kranten.

Morgen is ze kunstenares. Ze rookt dunne sigaretten en drinkt cocktails. Haar huid is schoon en zacht en wat ze draagt is niet meer dan een simpele lap stof die perfect om haar lichaam valt. Ze lijkt op een Romeins beeld.